تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ
وَأَنفُسِكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١﴾

ایمان آرید بخدا ورسول او وجهادکنید درراه خداباموال خود وبه جان های خود این بهترست برای شماا گر میدانید (١١).

يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَيُدْخِلْكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتِ عَدْنٍ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢﴾

(ا گر این چنین کنید) بیامرزدبرای شما گناهان شمارا ودرآردشمارا به بوستانها میرودزیرآن جویها وبه محل های پاکیزه دربهشت های همیشه ماندن اینست پیروزیِ بزرگ (١٢).

وَأُخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾

و(بدهد) نعمتی دیگر که دوست میدارید آنراآن نعمت نصرت ازجانب خداوفتح قریب الحصول ست ومژده بده مسلمانان را (١٣).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا أَنصَارَ اللَّهِ كَمَا قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
لِلْحَوَارِيِّينَ مَنْ أَنصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنصَارُ
اللَّهِ فَآمَنَت طَّائِفَةٌ مِّن بَنِي إِسْرَائِيلَ وَكَفَرَت طَّائِفَةٌ
فَأَيَّدْنَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَىٰ عَدُوِّهِمْ فَأَصْبَحُوا ظَاهِرِينَ ﴿١٤﴾

ای مسلمانان باشید نصرت دهند گانِ خدا چنانکه گفت عیسیٰ پسر مریم بایارانِ خاص خود کیستند نصرت دهند گانِ من بسوی خدامتوجه شده گفتند آن یارانِ خاص مائیم نصرت دهند گانِ خدا(١) پس ایمان آوردند جمعی از بنی اسرائیل وکافرماندند جمعی پس قوت دادیم مومنان را بر دشمنانِ ایشان پس شدند غالب (١٤).

سُورَةُ الْجُمُعَةِ

سوره جمعه مدنی است یازده آیت ودورکوع است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ
الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾

بپاکی یادکنند خدارا هرآنچه درآسمان هاست وآنچه درزمین ست پادشاهِ نهایت

---

(١) پس در ترویج دین عیسیٰ سعی کردند .

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾

پاك ، غالب باحكمت (١) .
اوست آنكه برانگيخت درنا خوانْدگان[1] پيغامبرى ازقوم ايشان ميخواند برايشان آيات اورا وپاك مى كند ايشان را ومى آموزدايشان را كتاب و دانش و هرآئينه ايشان بودند پيش ازين درگمراهيِ ظاهر (٢) .

وَآخَرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣﴾

ونيز مبعوث كرد آن پيغامبررادرقومى ديگرازبنى آدم كه هنوز نه پيوسته اندبامسلمانان[2] و اوست غالب باحكمت (٣) .

ذَٰلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٤﴾

اينست فضل خدا ميدهدش بهركه خواهد وخدا صاحب فضل بزرگ ست (٤) .

مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَاةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا كَمَثَلِ الْحِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا بِئْسَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾

مثال آنانكه نهاده شد برايشان تورات باز برنداشتندآن را[3] مانندِ مثال خرست كه برداردكتاب هارا بداست داستان قومى كه دروغ مى شمردند آيات خدارا وخداراه نمى نمايدگروه ستمگاران را (٥) .

قُلْ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِن زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِن دُونِ النَّاسِ فَتَمَنَّوُا الْمَوْتَ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦﴾

بگواى يهود اگرگمان داريد كه شما دوستان خدائيد بجز سائر مردمان پس آرزو كنيد مرگ را اگر هستيد راست گويان (٦) .

وَلَا يَتَمَنَّوْنَهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٧﴾

وآرزو نخواهند كردآنرا هرگزبسبب آنچه پيش فرستاده است دست هاى ايشان

---

(١) يعنى عرب .
(٢) فارس يعنى سائرِ عجم .
(٣) يعنى به وفق آن عمل نه كردند .

وخداداناست به ستمگاران (٧) .

قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلَاقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ
إِلَىٰ عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

بگوهرآئینه مرگی که می گریزیدازآن البته وی رسنده است بشما گردانیده خواهید شدبسوی داننده نهان وآشکارا پس خبردهد شمارا بآنچه می کردید (٨) .

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ
فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ۚ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩﴾

ای مسلمانان چون اذان داده شود برای نماز درروز جمعه پس سعی کنید بسوی یادکردن خداوبگذارید خریدوفروش را این بهترست شمارا ا گرمی دانید (٩) .

فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ
اللَّهِ وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٠﴾

پس چون تمام کرده شود نماز متفرق شوید در زمین وطلب کنید ازفضل خدا ویادکنید خدارا بسیار تا شما رستگار شوید (١٠) .

وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا انْفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا ۚ
قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِنَ اللَّهْوِ وَمِنَ التِّجَارَةِ ۚ وَاللَّهُ
خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١﴾

(وآن مسلمانان) چون ببینند کاروانی یا بازی را متفرق شده متوجه میشوند بسوی آن وبگذارند تورا ایستاده[1] بگو آنچه نزدِ خداست بهترست ازبازی واز سوداگری وخدابهترین روزی دهندگانست[2] (١١) .

---

(١) یعنی در خطبه .

(٢) مترجم گوید این آیت عتاب است بربعضی اصحاب و اشارت است بآن قصّه که کاروانی ازشام آمددراثناء خطبه ایشانرا دیده متفرق شدند ودرخدمت آنحضرت صلی الله علیه وسلم نماندندمگر دوازده شخص که حضرت ابوبکر وعمر ازآنجمله بودند والله اعلم .